

Sygn. akt VII Ka 486/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica,

Sędziowie: SO Karol Radaszkiwicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Serafińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Winogrodzkiej Miszczak

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r.

sprawy:

1/ **K. I.**, ur. (...) w P., syna S. i D. z domu B.

oskarżonego z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk

2/ **R. I. (1)**, ur. (...) w P., syna S. i D. z domu B.

oskarżonego z art. 280§1 kk

3/ **M. T. (1)**, ur. (...) w P., córki S. i D. z domu B.

oskarżonej z art. 280§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych K. I. i M. T. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt II K 293/17

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt I i II sentencji oskarżonych K. I. i R. I. (1) uznaje za winnych tego, że w dniu 29 stycznia 2017 r. w okolicy miejscowości G., gm. O. okręgu (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na szkodę A. T. oraz usiłowania rozboju na szkodę M. T. (2) w ten sposób, że po uprzednim zwabieniu wymienionych pokrzywdzonych podstępem w miejsce odosobnione, stosowali wobec nich przemoc poprzez uderzanie pokrzywdzonych pięściami w twarz oraz inne części ciała, a następnie po upadku A. T. na ziemię dokonali przeszukania jego odzieży i z portfela zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 70 zł zaś zamierzonego celu wobec drugiego z pokrzywdzonych nie osiągnęli z uwagi na to, że M. T. (2) uciekł z miejsca zdarzenia, przy czym K. I. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie, co najmniej roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego wS. (...) Wydziału Karnego z siedzibą w P. w sprawie o sygn. akt (...) w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk za przestępstwo rozboju, to jest w stosunku do K. I. popełnienia czynu z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk zaś w stosunku do R. I. (1) popełnienia czynu z art. 280§1 kk i przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk co do K. I. wymierza temu oskarżonemu karę 3 (trzech) lat

pozbawienia wolności zaś przyjmując co do R. I. (1) za podstawę skazania art. 280§1 kk przy zastosowaniu art.60§1 kk i art.60§6 pkt3 kk i art.34§1a pkt1 kk i art.35§1 kk wymierza temu oskarżonemu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt III sentencji oskarżoną M. T. (1) uznaje za winną tego, że w dniu 29 stycznia 2017 r. w okolicy miejscowości G., gm. O., okręgu (...), chcąc aby oskarżeni K. I. i R. I. (1) dokonali rozboju na osobach A. T. i M. T. (2), nakłaniała ich do dokonania tego czynu, w następstwie czego wymienieni oskarżeni, po uprzednim zwabieniu podstępem wskazanych pokrzywdzonych w miejsce odosobnione, stosowali wobec nich przemoc poprzez uderzanie pokrzywdzonych rękami w twarz oraz inne części ciała, doprowadzając do ich upadku, a następnie dokonali przeszukania odzieży A. T., zabierając w celu przywłaszczenia należące do wymienionego pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 70 zł zaś zamierzonego celu wobec drugiego z pokrzywdzonych nie osiągnęli z uwagi na to, że M. T. (2) uciekł z miejsca zdarzenia, tj. czynu z art.18§2 kk z art. 280§1 kk i za to z mocy tych przepisów opierając wymiar kary o art.19§1 kk i art.280§1 kk przy zastosowaniu art.37 b kk i art.34§1a pkt1 kk i art.35§1 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt VI sentencji wysokość należnej adwokatowi P. Z. za obronę z urzędu oskarżonej M. T. (1) opłaty za I instancje ustala na kwotę 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) zł. zaś wysokość podatku od towarów i usług od tej opłaty ustala na kwotę 212,52 (dwieście dwanaście złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) zł,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

IV zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. Z., adw. Ł. G. oraz radcy prawnego R. I. (2) kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywanych w postępowaniu odwoławczym odpowiednio wobec oskarżonych M. T. (1), R. I. (1) i K. I. oraz kwoty po 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 486/18

UZASADNIENIE

M. T. (1) została oskarżona o to, że w dniu 29 stycznia 2017 r. w okolicy miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu (z K. I. i R. I. (1)), dokonali rozboju na osobie A. T., w ten sposób, iż po uprzednim zwabieniu w/w podstępem w miejsce odosobnione, stosowali przemoc poprzez uderzanie pokrzywdzonego pięścią w twarz oraz inne części ciała, doprowadzając do upadku, a następnie dokonali przeszukania jego odzieży, zabierając w celu przywłaszczenia należące do wymienionego pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 70 złotych oraz w ten sposób usiłowali dokonać rozboju na osobie M. T. (2), jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Piszku wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie II K 293/17 orzekł:

III oskarżoną M. T. (1) w ramach przypisanego jej czynu uznał za winną tego, że w dniu 29 stycznia 2017 r. w O. okręgu (...) chcąc aby bracia K. I. i R. I. (1) pobili M. T. (2) i A. T. nakłaniała ich do popełnienia tego czynu, w następstwie czego K. I. i R. I. (1) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zwabieniu M. T. (2) i A. T. podstępem w miejsce odosobnione w okolicy miejscowości G., gm. O. dokonali ich pobicia, w ten sposób, iż stosowali przemoc poprzez uderzanie pokrzywdzonych pięścią w twarz oraz inne części ciała, narażając ich w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., w następstwie czego M. T. (2) doznał powierzchownej rany naskórka wargi dolnej naruszającej czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni zaś

A. T. doznał stłuczenia twarzy - wargi górnej i okolicy nosa w wyniku czego upadł na ziemię naruszających czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał ją zaś na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 37 a k.k., art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.

VI na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. Z. kwotę 840 złotych tytułem opłaty za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonej M. T. (1) powiększoną o kwotę 193,20 złotych tytułem podatku VAT od przyznanej opłaty.

VIII na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) zwolnił oskarżoną M. T. (1) od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej, który zaskarżył powyższy wyrok w punktach III oraz VI na korzyść oskarżonej i orzeczeniu zarzucił.

1) odnośnie punktu III - błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że M. T. (1) nakłaniała R. I. (1) i K. I. do dokonania przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. na M. T. (2) i A. T., podczas gdy brak jest dowodów, że oskarżona dopuściła się popełnia tego przestępstwa;

- błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że M. T. (1) nakłaniała R. I. (1) i K. I., do dokonania przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego K. I. bezspornie wynika, że współoskarżeni dokonali pobicia pokrzywdzonych w związku z wcześniejszym nagannym zachowaniem M. T. (2) i A. T. względem oskarżonej;

- błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że M. T. (1) nakłaniała braci do dokonania przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że to R. I. (1) i K. I. obmyślili, w jaki sposób zwabić pokrzywdzonych w odosobnione w miejsce, gdzie dokonali pobicia M. T. (2) i A. T., o czym oskarżona nie miała wiedzy;

2) odnośnie punktu VI - obrazę prawa materialnego, a mianowicie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) przez jego niewłaściwe zastosowanie i powiększenie opłaty za wykonaną z urzędu obronę oskarżonej M. T. (1), za udział obrońcy na 5 rozprawach, podczas gdy obrońca brał udział na 7 terminach wyznaczonych przez Sąd.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie III wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu oraz o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie VI wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. Z. kwoty 1008 złotych powiększonej o podatek VAT tytułem opłaty za wykonywaną obronę z urzędu oskarżonej M. T. (1).

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej M. T. (1) zaskarżył także prokurator, który orzeczeniu zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz wynikający z tejże obraży błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że przestępstwo rozboju było tylko i wyłącznie ekscesem K. I. i dopuścił się on czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast R. I. (1) działał tylko z zamiarem pobicia pokrzywdzonych, zaś M. T. (1) z zamiarem podżegania

do pobicia, podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia podejrzanych K. I. i R. I. (1) we wzajemnej korelacji, jak i zeznaniami pokrzywdzonych oraz wiadomościami SMS wysyłanymi przez M. T. (1), w sposób jednoznaczny wskazuje, że K. I. i R. I. (1) wykonywali polecenia M. T. (1), której zamiarem było zwabienie pokrzywdzonych w miejsce odosobnienia w celu ich pobicia i ograbienia z posiadanego przy sobie mienia;

2/ rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec M. T. (1) kary ograniczenia wolności w zaproponowanym przez Sąd wymiarze w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego w szczególności: charakter czynu, stopień jego społecznej szkodliwości, sposób działania, fakt zaplanowania tego i przemyślane zwabienie pokrzywdzonych w miejsce odosobnienia, świadomość ich niepełnosprawności umysłowej oraz cele prewencji zarówno ogólnej mającej znaczny wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i szczególnej w tym brak pozytywnej prognozy kryminologicznej, w pełni uprawniają do wymierzenia M. T. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności oraz solidarnego z pozostałymi oskarżonymi obowiązku naprawienia szkody.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę wyroku w pkt. III przez przyjęcie, że oskarżona M. T. (1) dopuściła się przestępstwa rozboju działając jako sprawca kierowniczy tj. czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie jej kary 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie solidarnego obowiązku wraz z pozostałymi oskarżonymi naprawienia szkody i obciążenie kosztami postępowania, a w przypadku gdyby Sąd II instancji uznał zarzut I apelacji za bezpodstawny zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze przez wymierzenie oskarżonej za czyn z art. 158 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej zasługiwała na częściowe uwzględnienie jedynie w zakresie wysokości wynagrodzenia obrońcy za postępowanie przez Sądem I instancji, w pozostałym zakresie była bezzasadna. Natomiast apelacja prokuratora co do zasady zasługiwała na uwzględnienie.

Wobec zarzutów obrońcy oskarżonej na wstępie należy wskazać, że Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej M. T. (1), która nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, były one bowiem sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że obciążających ją dowodów dostarczyli współoskarżeni jej bracia a zwłaszcza R. I. (3), który szczerze wyjawiał, iż to właśnie ich siostra, z uwagi na łączący ją ze szwagrami konflikt, zaplanowała całą sytuację, która doprowadziła do zwabienia podstępem pokrzywdzonych w umówione miejsce- porównaj wyjaśnienia R. I. jak na k.247 odw. Pomimo, iż oskarżona zaprzeczała, aby groziła pobiciem M. T. (2), a chciała się z nim jedynie pogodzić, to takie oświadczenie to nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Bowiem, to z telefonu o numerze 881 928 986, którym posługiwał się oskarżona M. T. (2) otrzymał wiadomość sms o treści „dostaniesz w ryj”. Wypowiedź ta była jednoznacznie przesądzająca, jaki los w najbliższym czasie miał spotkać pokrzywdzonego. Ponadto, wbrew temu co próbowała kreować w swoich wyjaśnieniach oskarżona, miała ona motyw, aby zlecić swoim braciom R. i K. I. dokonanie rozboju na T.. Sama wymieniona bowiem nie kryła, że pozostawała z nimi w konflikcie. Nawet zachowanie oskarżonej na sali sądowej przed Sądem Rejonowym świadczyły o tym, iż nie była ona pozytywnie nastawiona w stosunku do pokrzywdzonych. Niemniej, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego oczywistym było, iż oskarżonej nie było na miejscu zdarzenia, a jej rola sprowadzała się do nakłonienia swoich braci do dokonania rozboju na pokrzywdzonych. Monika Iwiska-Tyszkiewicz chciała, aby to jej bracia dokonali rozboju na pokrzywdzonych i nakłaniała ich do tego, a więc w ocenie Sądu Okręgowego powinna odpowiadać za podżeganie (art. 18 § 2 k.k.) do dokonania rozboju przez pozostałych współoskarżonych.

Z zabezpieczonych wiadomości sms wysyłanych przez M. T. (1) z jej telefonu – porównaj wyjaśnienia oskarżonej na k.268 - jednoznacznie wynika, że zamiarem trzech sprawców zdarzenia było ograbienie obu pokrzywdzonych. Zabezpieczonej wiadomości wysłanej przez oskarżoną do brata R. o treści „Nie odzywajcie się tylko walić po ryju i fanty zabierać i tylko tyle ani mru mru” (k. 166v) opierając się na zasadzie wyrażonej w art. 7 k.p.k. nie sposób jest interpretować w żaden inny sposób jak podżeganie do dokonania przez jej braci rozboju na szkodę braci jej męża.

Swoistym dopełnieniem „zlecenia” były kolejne smsy M. T. (1), w których dopytywała się o jego „efekt”- k.166 odw. Tym samym wobec wymowy wskazanego dowodu chybiona jest argumentacja obrońcy oskarżonej, że jej zachowanie nie pozostawało w związku z postępowaniem jej braci, o którym rzekomo miała nic nie wiedzieć.

W konsekwencji w żaden sposób nie tylko nie można było podzielić postulatu obrońcy oskarżonej co do jej uniewinnienia ale konieczne było po części podzielenie środka zaskarżenia wniesionego na jej niekorzyść przez oskarżyciela publicznego.

Wobec powyżej przedstawionych okoliczności zgodzić się należało z zarzutami prokuratora, że całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że wszyscy oskarżeni, w tym M. T. (1) w pełni akceptowali zabór mienia. Tym samym swoim zachowaniem wyczerpali znamiona art. 280 § 1 k.k. i nie sposób faktu tego interpretować jako eksces jednego z nich tj. K. I.. Świadczy o tym chociażby o tym i to, że R. I. (1) widząc jak K. I. przeszukuje odzież pokrzywdzonego nie tylko nie próbował go powstrzymać chociażby najmniejszym gestem wyrażając w ten sposób dezaprobatę dla takiego działania ale i sam domagała się wydania papierosów – k.116. Dlatego też przyjąć należało, że wszyscy oskarżeni dopuścili się czynu z art. 280 § 1 k.k.

Dlatego nie sposób w tych okolicznościach było uznać jako słusznego przyjętego przez Sąd I instancji, ustalenia że M. T. (1) podlegała współoskarżonych tylko do pobicia T., zaś K. I. chęć zaboru pokrzywdzonym mienia obmyślił siebie po drodze nie dzieląc się tym zamysłem z bratem R.. Obaj oskarżeni od samego początku wiedzieli w jakim celu udają się na spotkanie z pokrzywdzonymi. ***Ich działanie było zaplanowane przez M. T. (1), zaś rodzeni bracia mieli być gwarantem prawidłowej realizacji jej zamierzeń, a na dalszym etapie zmowy milczenia.*** Twierdzenie Sądu Rejonowego, że brak jest dowodów na to, że sprawcy nie mieli zamiaru przeszukania odzieży M. T. (2) w celu przywłaszczenia przedmiotów nie zasługuje na poparcie. Zgodzić się należy z Sądem, że sytuacja ta jednak nie nastąpiła, ale było to wynikiem tylko tego, że pokrzywdzony zdołał zbiec. Z zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień K. I. i R. I. (1) jednoznacznie wynika, że pobili oni obu pokrzywdzonych, co potwierdzają również oględziny ich ciała i stwierdzone obrażenia. Gdyby celem sprawców był tylko A. T. z pewnością nie zadawaliby uderzeń M. T. (2). Z uwagi jednak na ucieczkę tego pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia nie mieli oni realnej możliwości przeszukania mu odzieży i zaboru mienia jakie w tym momencie on przy sobie posiadał. Dlatego jedyną słuszną wersją przebiegu tego zdarzenia jest popełnienie wspólnie i w porozumieniu rozboju na osobie A. T. i jego usiłowanie na M. T. (2), przy czym M. T. (1) działała jako podżegacz do dokonania tych czynów przez K. i R. I. (1).

Natomiast nie można było zgodzić się z argumentacją prokuratora, który przypisywał oskarżonej M. T. (1) sprawstwo kierownicze.

Zgodnie z art. 18 § 1 k.k. odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Sprawstwo kierownicze polega na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę. W piśmiennictwie i orzecznictwie wskazuje się, że sprawstwo kierownicze zasadza się na władztwie kierującego nad zachowaniem bezpośredniego wykonawcy, przejawiającym się w panowaniu nad czynem wykonującego własnoręcznie znamiona czynu zabronionego (por. A. Zoll, Odpowiedzialność..., s. 61; W. Mąciór, Postacie..., s. 757; G. Rejman, Odpowiedzialność..., s. 166; A. Spotowski, Próba..., s. 51; tenże, Sprawstwo..., s. 193-194; W. Sieradzki, Istota..., s. 40; W. Kulesza, Wykonywanie..., s. 112-113; K. Buchała, A. Zoll, Polskie..., s. 304; A. Wąsek, Kodeks..., t. 1, s. 253 i n.; A. Marek, Komentarz..., s. 54). Na płaszczyźnie subiektywnej kierowanie charakteryzuje się dwoma elementami: wolą wykonania czynu zabronionego przez zachowanie innej osoby (animus auctoris) oraz świadomością kierującego, że panuje nad przebiegiem akcji przestępnej realizowanej przez osobę kierowaną. Istota kierowania cudzym zachowaniem polega przede wszystkim na tym, że sterujący określa cel i sposób działania bezpośredniego wykonawcy oraz steruje jego zachowaniem. Panowanie nad przebiegiem zdarzenia przestępnego w kontekście świadomości i woli kierującego przejawia się przede wszystkim w tym, że kierujący musi posiadać rzeczywistą i uświadomioną przez siebie możliwość kształtowania i kontrolowania przebiegu akcji przestępnej. Na płaszczyźnie obiektywnej sprawstwo kierownicze charakteryzuje się wypełnieniem przez kierującego znamienia czynnościowego, określonego jako "kierowanie wykonaniem czynu

zabronionego przez inną osobę", co przesądza o tym, że kierowanie związane jest immanentnie z obiektywnym panowaniem nad zachowaniem osoby kierowanej, w tym nad realizacją przez tę osobę znamion czynu zabronionego.

Wobec zarzutów i argumentacji obu apelacji, w ocenie Sądu Okręgowego w świetle przeprowadzonych dowodów przyjąć należało, że oskarżonej M. T. (1) nie można przypisać sprawstwa kierowniczego lecz podżeganie do popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia przestępstwa. Nie można bowiem przyjąć, że relacje oskarżonej z jej braćmi charakteryzowały się jej władztwem nad zachowaniem bezpośrednich wykonawców (współoskarżonych). Natomiast zachowanie oskarżonej, która nakłaniała braci do dokonania rozboju na T. niewątpliwie należało potraktować jako podżeganie i zakwalifikować z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

Jednocześnie na tle okoliczności przedmiotowej sprawy, zachodziła konieczność dokonania korekty w zakresie rozstrzygnięcia o karze tj. zmiany samego rodzaju kary orzeczonej wobec oskarżonej poprzez jej zaostrenie i przyjęcie instytucji z art. 37b k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k.

W ocenie Sadu Okręgowego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 6 ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną oraz uwzględnia wszystkie aspekty jej bezprawnego zachowania, w tym uprzednia karalność- k.575. Winno ona również spełnić wobec wymienionej cele określone w art. 53 k.k. w szczególności wychowawcze jak również właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa. Według Sądu Okręgowego pozwoli ona uświadomić oskarżonej, że jej zachowanie nie było prawidłowe i zapobiegnie podobnym jej działaniom w przyszłości.

Apelacja obrońcy oskarżonej częściowo zasługiwała na uwzględnienie jedynie w zakresie wysokości wynagrodzenia obrońcy za postępowanie przez Sądem I instancji. W sprawie odbyło się bowiem sześć (nie siedem) dodatkowych terminów rozpraw: pierwsza rozprawa w dniu 3.08.2017 r. i kolejne w dniach: 12.10.2017r., 13.11.2017r., 11.12.2017r., 5.02.2018 r., 12.02.2018 r., 15.03.2018 r. Zatem koniecznym było powiększenie wygrodenia obrońcy oskarżonej M. T. (1), na podstawie § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu do kwoty 924 złotych powiększonej o wysokość podatku VAT – 212,52 złotych.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w sposób powyżej opisany a w pozostałej części jako trafny utrzymano go w mocy- art.437 § 1 i 2 kpk, art.438pkt 2-4 kpk.

Z uwagi na trudną sytuację finansową oskarżonej Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił ją od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem ich uiszczenie stanowiłoby nadmierną dolegliwość.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze.